

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoque Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

§.2. Exempla Spei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

quæ omni modo nos à DEO divellit, tollens fidem, DEO
primo quasi vinculo unientem, & ligantem.

Abbas Cosmas cùm sepultus fuisset juxta sepulchrum
juscum Episcopi, qui hæreticus fuerat, pluribus noctibus cla-
mare audicus est: Noli me tangere, Hæretice, noli mihi
propinquare, inimice Ecclesiæ sanctæ DEI. Et hic clamor
per longum tempus duravit, ut significaret audientibus
quantopere abhorruerit ipse ab Hæreticorum conversatio-
ne. Prat. spirit. c. 40.

S. Antonius de Padua tanta cum contentione adver-
sus Hæreses pugnabat, ut perpetuus Hæreticorum Malleus
rit appellatus, quemadmodum de ipso Breviarium Rom.
num 13. Jun. testatur.

P. Petrus Faber Societatis JESU primus Sociorum
Ignatii, quamquam in pertractandis Hæreticorum mentibus
lenissimus erat, tamen eos, & eorum omnia sic abhorrebat,
piis, Catholicisquæ censebat, ut ne tum quidem audientibus
esse diceret, cùm recta præciperent; negaretque divinitus
Majestati gratum esse, ut eorum ad nutum, voluntatem
vel institueretur aliquid in Ecclesia DEI, vel meliorem
formam reformaretur; ut enim multa vera interdum Do-
mones, non tamen ex veritatis spiritu confitentur, sic illi
etsi multa interdum salutaria & bona præcipiant, ea tamen
quoniam non bono præcipiuntur spiritu, minimè gratum
accepta esse DEO. Hist. Soc. p. 1. l. 4. n. 102.

P. Edmundus Augerius Soc. JESU Sacerdos quadraginta
Hæreticorum millia ad fidem Catholicam perduxit, Ge-
neraliamque ab Hæresi jamjam in valescente sic purgavit, ut
ter Patriæ, Conservator Fidei, restitutor salutis publicæ
ceretur, uti de eodem Biblioth. Soc. refert.

§. II.

Exempla Spei à Sacerdotibus relicta.

I. Quod olim Philistæi fecisse dicuntur, dum videntibus
Samsonem tam admiranda opera patrare, omnibus modis
laborârunt, ut cognoscerent, in quo ejus robur consistere-
t, cùmque intellexissent, eam in capillis consistere, non quæ-
runt

verunt, donec hos illi eripuerint; id ipsum Dæmon circa Sa-
cerdotes facere conatur; advertit namque etiam ipse, quàm
molea ac præclara opera pro amore & gloria DEI, ac Proxi-
morum salute parentur; ex altera verò parte pariter non
ignorat, quòd ab Isaia c. 30. dictum sit: *In silentio & spe erit
firmitudo vestra*; hinc omnibus viribus laborat, ut hanc
spem ipsis eripiat. Id quod benè S. Ignatius advertit, cujus
solemnis vox erat, operariis in vinea Domini ante omnia
vitendum esse, ut seipfos vincant, omnesque timores abji-
ciant, qui DEI fiduciam minuunt, impediântque, quò mi-
nus spem suam in uno DEO constituent; noverat videlicet
S. Pater, quid S. Bernhardus l. 9. in Psalm. Qui habitat, di-
xerit: *Tantum per nos operabitur DEVS, quantum se no-
stra in eum fiducia extenderit.* Unde meritò S. Cyprianus
illa Deut. 11. verba: *Omnis locus, quem calcaverit pes ve-
ster, vester erit.* huc applicat, dum ait: *Pes vester utique
spes vestra est, & quantumcunque illa processerit, obtine-
bit.* Porro spes hæc, quæ à S. Alberto Magno in parad.
anim. c. 21. definitur, *certa expectatio future beatitudinis,
proveniens ex gratia DEI, & meritis præcedentibus,* in tri-
bus præcipuè occasionibus ostendi debet, & verò etiam à
non paucis egregiè demonstrata est.

II. Prima occasio est, in alimentis, aliisque rebus ad
corporalem vitam conservandam necessariis, ubi à Sacerdo-
tibus omnis inordinata sollicitudo tantò audacius deponen-
da est, quantò justiore habet titulum ea à DEO petendi
& expectandi; si enim quærentibus regnum DEI & justitiam
ejus omnia hæc adjectum iri Christus Matth. 6. prædixit,
quis justius hæc speret, quàm Sacerdotes, quorum primarius
scopus est, efficere, ut DEUS per gratiam in ipsis, & anima-
bus curæ ipsorum commissis regnet? Tales certè non im-
meritò cum Apostolis Luc. 22. Christo quærenti: *Quando
missi vos sine sacco & pera, & calceamentis, numquid
aliquid defuit vobis?* respondere poterunt: *Nihil.* Porro
similem occasionem non à paucis Sacerdotibus vel aliis Cle-
ricis peregregiè fuisse arreptam, ex sequentibus exemplis
patet.

S. Franciscus Seraphicus suis Filiis seu Religiosis non
aliud dare viaticum solebat, quàm illum Psalmi 54. versu-
culum:

culum: *Iacta super Dominum curam tuam, & ipse te nutriet.* Romano autem Pontifici de alimentis acquirenti sciscitanti respondit: *Matrem quidem habemus pauperem, sed divitem Patrem.* In vita.

S. Ignatius Lojola solebat frequenter dicere: *Iacta cogitatum nostrum in Dominum, & ipse nos nutriet. Invenimus in Domino, & faciamus bonitatem, & pascemur vitis ejus.* Mirantibus, quomodo tam difficili tempore nullis certis redditibus tot è nostris aleret, respondit: *nescitis, quantas vires spes in DEUM habeat? vel ignoratis, parùm illi esse loci, ubi omnia abundè suppetunt? explorata si essent, & manu tenerentur, ubi esset nostra spes enim, quæ videtur, non est spes.* Ribad. l. 5. vit. c. 3.

P. Balthasar Alvarez è Societate JESU cum esset eorum cujusdam Collegii Rector, habebat Ministrum valde scitum, qui anxius ad ipsum currebat, significans, quæ essent, & necesse esset statim prospicere. Cui vir sanctus respondit: *Quam anxius venit P. Minister? communitur sine id cum Domino DEO nostro? respondebat ille: huc non habui tempus orandi. Et tunc cum magna tranquillitate dimisit illum, dicens: hoc debuit esse prima Eas ad cubiculum, & ores, & offeras tuam orationem postea revertaris huc. Cogitas gregem hunc non habere Dominum? Dominum autem talem habet, cui non parvi constitit, ut perire permittat. Eas in pace, & cogit hoc non à tua industria pendere. Discendebat P. Minister ut faceret, quod Pater præscribebat, & sæpe, quando revertebatur, inveniebat prospectum jam esse necessitati permodum judicio suo prodigiola, id promerente fiducia & fideitate sui Rectoris in DEUM. Vita c. 23.*

III. Altera occasio Spei & Fiduciæ exercendæ se ostendit in vocationis adimplendæ obligatione, seu in quotidianis functionibus ad Sacerdotem pertinentibus ritè obeundis, ubi salubris S. Pauli ad Philip. c. 2. adhortatio ob oculos habere debet Sacerdotibus: *Itaque carissimi mei (sicut semper obedistis) non ut in presentia mei tantum, sed multo magis nunc in absentia mea, cum metu & tremore vestro (& aliorum) salutem operamini; DEVS est enim, qui operatur in vobis velle & perficere pro bona voluntate; Un-*

mentò quivis Sacerdos cum S. Bernardo l. 3. de 7. pan. dice-
re poterit: *Tria considero, in quibus tota spes mea consistit,*
caritatem adoptionis (& vocationis) veritatem promissio-
nis, (quâ Apostolis & omnibus eorum Posteris promissit
Math. 24. Ego vobiscum sum usque ad consummationem
seculi:) potestatem redditionis, id quod egregiè iterum ob-
servarunt sequentes Sacerdotes.

S. Paulus Apostolus, quantam de divino auxilio fidu-
ciam conceperit, clarè Corinthiis indicavit, dicens 2. Cor.
c. 1. *Non enim volumus ignorare vos, Fratres, de tribula-*
tione nostra, qua facta est in Asia, quoniam supra modum
gravati sumus, supra virtutem, ita ut taderet nos etiam
vivere. Sed ipsi in nobis responsum mortis habuimus, ut non
simus fidentes in nobis, sed in DEO, qui suscitavit mortuos,
qui de tantis periculis eripuit nos, in quem speramus, quo-
niam & adhuc eripiet. Sed & ad Philip. 4. intrepidè dixit:
Omnia possum in eo, qui me confortat.

S. Nicolaus, cum onus Episcopatus vehementer refuge-
ret, postquam tamen humeris suis impositum vidit, certò
credidit, DEUM sibi ad id portandum copiosas vires datu-
rum, adeoque cum magna alacritate & satisfactione susti-
nuit. Leontius Justin. in vit.

S. Franciscus Xaverius, ubicunque divinus honor age-
batur, nulli cedebat difficultati, periculove; ita nihil mo-
lebat, quod non efficeret: nihil inchoabat, quod non ab-
solveret, uti Turcellinus l. 4. vit. c. 9. testatur. Sed & ipse
suam fiduciam satis indicavit, dum l. 2. epist. ep. 2. de pericu-
lo naufragii, quod aliqui metuendum dicebant, sic scribit:
Noluit DEVS nos perdere, ut usu docti intelligeremus,
quam infirma sint opes nostra, quoties aut nostris viribus, aut
præfidiis nitimur humanis; nam ubi senseris, quam fallaci-
es sint spes tua, & humanis opibus omnino diffusus in solo
DEO, qui unus pericula ipsius causâ suscepta facile pro-
pullare potest, spem omnem posueris, tum verò placidè ex-
perieris, DEI imperio ac nutu omnia gubernari, & quan-
tumvis vasa discrimen præ caelestibus gaudiis, qua in talis
re ac tempore divinitus impertiri solent, esse contemnen-
dum.

De Jacobo Merlohorstio Sacerdote saculari, & Palam
 B. MARIÆ Virginis in Pasculo Coloniae sic scribit Aulus Sa-
 vitæ c. 22. Amor divinus, Deique perspecta semper præ-
 tia fiduciam generabat, quæ, dum ardua DEI causa suscipere
 da viderentur, divino freris auxilio fortiter aggredere
 urgeret constanter, nec desisteret antè, quàm ad exitum
 duxisset, nec hic hominum offensam, judicia, contemptum
 ve verebatur, aut quidquam hujusmodi, vel ullius po-
 riam pertimescendam esse judicabat; nam qui jam ipsi
 monibus fortior eos in certamen lacebbebat, nihil humanum
 vel creatum formidabat, experientiâ doctus, à providis
 divina res suas paternè gubernari, ad virtutis augmentum
 & DEI gloriam auctiorem expertus, etiam quoties vitio-
 ficerent humanæ, præsens & divinum auxilium subvertens
 nihilque spe & summa in DEUM conceptâ fiduciâ poterat
 ad quidvis in DEI causa feliciter perficiendum.

IV. Tertia occasio est, ut firmam de præmio æterni
 beatitudinis olim conferendo spem concipiat; hinc enim
 non modicum robur accipiet, ad omnes labores & tri-
 tiones in munere suo occurrentes fortiter superandos, et
 semper ob oculos habiturus sit, quod S. Paulus ad Rom.
 scripsit, non esse scilicet condignas passiones hujus tempo-
 ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis: *Omne
 tem opus*, teste S. Hieronymo in epist. *leve fieri solet,
 ejus pretium cogitatur, & spes præmi solarium sit labor.*
 Id quod in Sacerdotibus tantò magis locum habet, quò-
 nobiliore, dignioresque sunt labores, quos suscipiunt;
 enim juxta S. Dionysium Areopagitam, omnium divinarum
 divinißimum sit cooperari DEO in salutem animarum, et
 xitò majus quoque, perfectiùsque tali cooperationi præ-
 mium respondebit, atque adeò multò magis Sacerdotibus
 quàm olim Jacobo Patriarchæ omnes anni in suo munere
 consumpti videbuntur dies pauci præ amoris, quo non
 mortalem Rachelem, sed immortalem Deitatem
 fruendam feruntur, magnitudine. Unde rectè dixit illi Sa-
 c. 40. *Qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem suam
 eurrent, & non laborabunt: ambulabunt. & non deficiet
 Sed dicent potiùs cum S. Davide Pl. 4. In pace in dormiam,
 dormiam, & requiescam, quoniam tu, Domine, singulari*

& Paulus in spe constituit me. Id quod variis iterum exemplis
Sacerdotes diverſi comprobant.

S. Paulus ſeipſum aſſiduò ſpe præmii & felicitatis ater-
ſuſcipere ſolabatur; hinc ad Timotheum 2. c. 1. ſcripſit: Scio, cur
credidi, & certus ſum, quia potens eſt depositum meum ſer-
vare in illum diem. Sed & ad Hebræos c. 6. Fortiſſimum,
habemus ſolacium, qui confugiſſimus ad tenendam pro-
poſitam ſpem, quam ſicut anchoram habemus anima tutam
ipſius firman, & ſuccedentem uſque ad interiora velaminis,
nummiſſi Præcurſor pro nobis introiit, I E S U S ſecundum ordi-
nem Melchizedech Pontifex factus in æternum. Hinc Co-
mmentarius in Iſaiam 1. c. 15. hortatur: Itaque Fratres mei dilecti, ſtabi-
les eſſote, & immobiles, abundantes in opere Domini ſem-
per, ſcientes, quòd labor veſter non eſt inanis coram Do-
mino.

S. Bernardus, cum gravi morbo afflictuſ jam pene ex-
tremum ſpiritum traheret, viſus eſt ſibi ante tribunal DEI
ſtare, ubi cum gravibus & improbis accuſationibus à Dæ-
mone accuſatus fuiſſet, reſpondit: Fateor, nec mihi, nec
meis actionibus deberi cælum: tanto præmio indigniſſi-
mus ſum. At verò duplici jure Dominus meus id obtinuit,
& Patris hæreditate, & crucis perſeſſione, altero ipſe con-
cedens, alterum mihi donat. Ab hoc dono me quoque illius
hæredem fore confido.

P. Vincentius Caraffa Generalis Societatis J E S U tantum
ſpem faciebat, ut dicere auditus ſit, vel minimum du-
bitationis de ſalute, cladè ſempiterna pluris homini eſſe
debere certiffimo, ingentique rerum temporalium lucro; &
cum DEUS alicui ad opes, dignitatèſque currenti vitam,
ſpemque ſimul omnem intercidiſſet, tacitè illi innuit, quòd
Chriſtus Petro: *Quod ego facio, tu nescis modo, ſcies autem
poſtea.*

V. Meritò ergo Sacerdotes omnes illis Pſalmiſtæ Pl. 61.
verbis alloquor: *Sperate in eo omnis congregatio Populi (&
Sacerdotum) & effundite coram illo corda veſtra. DEUS
adjutor noſter in æternum.* Et ſi omnia alia amiſeritis, na-
ſte amittere confidentiam, qua magnam habet remunera-
tionem, S. Paulo teſte ad Hebr. 10. & in qua omne veſtrum
labor & fortitudo conſiſtit. Dicite proin cum Propheta,
Inſtrud. I. X.

milliésque repetite: *Mihi autem adherere DEO meo bene est, & ponere in Domino DEO spem meam*; quia per hanc & gratiam necessariam in præsentis vite obtinebo, & copiosam gloriam in futuro.

§. III.

Exempla Caritatis Divinæ à Sacerdotibus relicta.

I. Tertia virtus theologica Caritas vocatur, quæ aliud est, quàm talis virtus, per quam DEUS diligitur propter se, & omnia alia propter DEUM, quæ proinde Regina virtutum appellatur, eò quòd sicut Ancillæ sicut Regina, ita virtutes reliquæ Caritati ancillantur, id est eandem tanquam finem ordinantur. Unde his tribus virtutibus theologis meritò illa Canticorum c. 6. verba accantur: *Qua est, qua progreditur quasi aurora confurgens pulchra ut Luna, electa ut Sol*; anima enim, quatenus fidem à tenebris ignorantia, cæcitatibus, & infidelitatis aeternæ veritatis & notitiam JESU Christi perducitur, potest ei progredi quasi aurora confurgens: quatenus per spem vivatur, & clarior redditur, pulchra ut Luna efficitur: quatenus verò luci increatæ per caritatem jungitur, electa ut Sol incipit.

II. Porro Sacerdotes ob tres potissimum causas huic virtuti specialiter studere debent. 1. Quia, cum à DEO ad sacerdotium velut statum altissimum elevati sint, atque plures etiam ad eum ritè sustinendam gratias & dotes acciperint, rectè arguunt, se plus etiam à DEO dilectos esse, ideoque omnem conatum adhibere debent, ut tanto magis respondeant; *Nulla enim major est ad amorem invitanda, teste S. Augustino, quàm amore pravenire; & nimis debet esse animus, qui, si dilectionem nolit impendere, nolit accipere.* 2. Quia hæc virtus est summè necessaria ad executiones sacerdotales fructuosè obeundas; nam, ut sapienter S. Gregorius hom. in Evang. notat, *non habet aliquis fructus boni operis, si non manet in radice caritatis*, & ut S. Leo confirmat, *nihil est fructuosum, quod non à caritatis partibus ediderit.* Unde, teste Richardo, non